

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 18 grudnia 1979 r.

Nr 29

TREŚĆ:

Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

148 — nr 187 z dnia 11 grudnia 1979 r. w sprawie podwyższenia najniższych wynagrodzeń pracowników 221

ZARZĄDZENIA:

149 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 listopada 1979 r. w sprawie ustalenia i ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Towarzystwo Przyjaźni Polsko-Radzieckiej” 222

150 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 29 listopada 1979 r. w sprawie zasad kierowania do zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów 222

151 — Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 26 listopada 1979 r. w sprawie ustalenia kosztów zestawu materiałów budowlanych potrzebnych na wybudowanie 4-izbowego domu mieszkalnego o standardowym wyposażeniu w 1978 r. 223

152 — Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 26 listopada 1979 r. w sprawie ustalenia ceny 1 m² powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego w celu przeliczeń wkładów oszczędnościowych za 1978 r. 223

153 — Ministrów Energetyki i Energii Atomowej oraz Górnictwa z dnia 21 listopada 1979 r. zmieniające zarządzenie w sprawie opłat za egzaminy osób sprawujących kierownictwo i dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych i osób zatrudnionych przy eksploatacji tych urządzeń oraz wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnych 224

148

UCHWAŁA Nr 187 RADY MINISTRÓW

z dnia 11 grudnia 1979 r.

w sprawie podwyższenia najniższych wynagrodzeń pracowników.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Pracownikom zatrudnionym w uspołecznionych zakładach pracy w pełnym wymiarze czasu pracy podwyższa się najniższe wynagrodzenie zasadnicze wynikające z osobistego zaszerogowania, określone w stawkach miesięcznych — do kwoty 2000 zł miesięcznie.

2. Pracownikom zatrudnionym w uspołecznionych zakładach pracy, wynagradzanym na podstawie godzinowych stawek płac, podwyższa się najniższe godzinowe wynagrodzenie zasadnicze wynikające z osobistego zaszerogowania — do kwoty 10,20 zł za godzinę.

3. Pracownikom, do których może być stosowany wymiar normalnego czasu pracy wyższy niż 46 godzin na tydzień, najniższe wynagrodzenie miesięczne określone w ust. 1 przysługuje za 46-godzinny tydzień pracy.

§ 2. Upoważnia się Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych do podwyższenia stawek wynagrodzeń zasadniczych dla pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy, którzy wykonują prace zaszerogowane

wyżej od prac opłacanych najniższą stawką — stosownie do rodzaju wykonywanej pracy i poziomu kwalifikacji

§ 3. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustali szczegółowe zasady wprowadzenia wynagrodzeń, o których mowa w § 1 i 2.

§ 4. Przepisy uchwały nie mają zastosowania do młodocianych odbywających naukę zawodu bądź przyuczonych do wykonywania określonej pracy w uspołecznionych zakładach pracy, dla których utrzymuje się dotychczasową podstawę obliczania wynagrodzenia w wysokości 1200 zł miesięcznie.

§ 5. 1. Najniższe wynagrodzenie za pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, wypłacane pracownikom zatrudnionym w nie uspołecznionych zakładach pracy, a także pracownikom zatrudnionym u osób fizycznych, nie może być niższe niż 2000 zł miesięcznie i odpowiednio nie niższe niż 10,20 zł za godzinę pracy.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do młodocianych zatrudnionych w celu nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy w rzemieślniczych zakładach pracy, w odniesieniu do których utrzymuje się stosowaną dotychczas zasadę ustalania miesięcznego wynagrodzenia umownego w relacji procentowej od kwoty nie niższej niż 1200 zł miesięcznie.

§ 6. Zaleca się organizacjom spółdzielczym i społecznym odpowiednie zastosowanie przepisów uchwały w podległych jednostkach organizacyjnych.

§ 7. Traci moc uchwała nr 57 Rady Ministrów z dnia 30 marca 1979 r. w sprawie podwyższenia najniższych wy-

nagrodzeń pracownikom zatrudnionym w zakładach pracy (Monitor Polski Nr 10, poz. 62).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1980 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

149

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 20 listopada 1979 r.

w sprawie ustalenia i ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Towarzystwo Przyjaźni Polsko-Radzieckiej“.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 listopada 1974 r. w sprawie uznania „Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej“ za stowarzyszenie wyższej użyteczności (Dz. U. Nr 41, poz. 244) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się statut stowarzyszenia wyższej użyteczności „Towarzystwo Przyjaźni Polsko-Radzieckiej“. Tekst statutu zostanie ogłoszony w odrębnym wydawnictwie.

§ 2. Traci moc zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 lutego 1975 r. w sprawie ustalenia i ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Towarzystwo Przyjaźni Polsko-Radzieckiej“ (Monitor Polski Nr 7, poz. 39).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: S. Kowalczyk

150

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 29 listopada 1979 r.

w sprawie zasad kierowania do zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6, z 1972 r. Nr 16, poz. 114 i Nr 53, poz. 341, z 1973 r. Nr 38, poz. 225, z 1974 r. Nr 21, poz. 116 i 117, Nr 47, poz. 280 i Nr 50, poz. 321, z 1975 r. Nr 45, poz. 232, z 1976 r. Nr 40, poz. 235 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43) oraz § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1967 r. w sprawie planowego zatrudnienia inwalidów (Dz. U. Nr 20, poz. 88) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do zakładów rehabilitacji zawodowej inwalidów, zwanych dalej „zakładami“, mogą być kierowane osoby zaliczone do jednej z grup inwalidów, które ze względu na stan zdrowia lub warunki środowiskowe nie kwalifikują się do podjęcia przygotowania zawodowego w zakładach pracy lub w szkołach zawodowych przeznaczonych dla osób zdrowych.

2. Do zakładów przyjmowani są inwalidzi nie posiadający zawodu lub wymagający zmiany zawodu ze względu na stan zdrowia, a także inwalidzi, którzy chcą podnieść swoje kwalifikacje zawodowe.

§ 2. 1. Inwalidzi ubiegający się o przyjęcie do zakładów powinni spełniać następujące warunki:

- 1) wiek od 15 do 25 lat dla kandydatów do zakładów prowadzących szkoły zawodowe oraz do 40 lat dla kandydatów do zakładów prowadzących kursy i szkoły przysposobienia zawodowego,
- 2) sprawność fizyczna i umysłowa rokująca ukończenie odpowiedniego przygotowania zawodowego i podjęcie pracy w wyuczonym zawodzie,
- 3) wykształcenie wymagane do przyjęcia do określonego rodzaju szkoły, a do zakładu prowadzącego kursy — ukończonych co najmniej 6 klas szkoły podstawowej.

2. W szczególnie uzasadnionych wypadkach do zakładu może być przyjęty inwalida, który przekroczył wiek określony w ust. 1 pkt 1.

3. Pierwszeństwo przyjęcia do zakładów przysługuje inwalidom wojskowym (wojennym) oraz inwalidom z powodu wypadków przy pracy lub chorób zawodowych.

§ 3. 1. Inwalida ubiegający się o przyjęcie do zakładu składa w zespole opieki zdrowotnej właściwym dla miejsca zamieszkania: